

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๕

ความชั่วพาให้พัง ความดีพาให้ฟื้น

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๒ เมษา วานนี้ ทองคำได้ ๖๑ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๐ ดอลลาร์ รวมทองคำทั้งหมดได้ ๕,๐๔๐ กิโลกรัม ได้เข้าไปเรื่อยขยับขึ้นไปเรื่อย คราวนี้รู้สึกขยับขึ้นเร็ว ตั้งแต่ mobs ล่วงผ่านมานี้รู้สึกว่ขึ้นเร็วมาก เร็ว ๆ ขึ้นเรื่อย

เวลาเราพูดถ้าเราคิดไปในแง่หนึ่ง ๆ นะ ก็เป็นลักษณะที่ว่ากวนใจกวนหูพี่น้องทั้งหลายว่า ทองคำนี้ถ้าหากว่าเราได้ถึง ๑๐ ตันนี้เราพอใจเต็มทีของเรา คือก่อนที่เราจะได้อาประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบนี้ ที่แรกยังไม่ประกาศ ก็บิ่นทางนี้ก่อน บิ่นขึ้นไป ๆ แต่จิตมันหนักอยู่ในนั้นอยู่ใน ๑๐ ตัน เพราะไปเห็นทองคำในคลังหลวงแล้วค่อยออกมา แต่ยังไม่พูดถึง พยายามทางนี้เสียก่อน พอที่จะพูดถึงได้ตามความมุ่งมั่นหรือหนักแน่นในใจที่อยู่ในจุดนั้นก็ออกมาว่า เราคราวนี้ได้ช่วยชาติบ้านเมืองของเราในคนไทยทั่วประเทศ หากว่าได้ทองคำถึง ๑๐ ตันแล้วเราพอใจ กลับไปก็กลับไปเถอะ

ถ้าได้ต่ำกว่านั้นเราไม่สนทใจนะ ทั้งไม่สมศักดิ์ศรีแห่งชาติไทยของเราที่อุ้มชูชาติของตนทั้งชาติขึ้น อย่างน้อยก็ให้เป็นทีพอใจบ้าง มากกว่านั้นให้เป็นทีพอใจ จึงควรได้ ๑๐ ตัน ส่วนดอลลาร์ เงินสดจะได้แค่ไหนก็ตั้งพี่น้องทั้งหลายทราบ ดอลลาร์ไปคราวนี้ก็จะไม่ต่ำกว่า ๒ แสนเข้าไปด้วย แต่เราคาดว่าจะไม่ต่ำกว่า ๓ แสน นี่มันก็แสนกว่าแล้ว อยู่ทางอุดร ทางโน้นแสนกว่า บวกกันก็ต้องเป็น ๒ แสนกว่า ถ้าควรจะได้ ๓ แสนก็ปีบเลยเทียว ให้ได้ ๓ แสนคราวนี้ คราวที่แล้วได้ ๔ แสน เอาเงินในโครงการไปซื้อ ๑๐ ล้านได้ดอลลาร์มารวมแล้วเป็น ๔ แสน คราวนี้ยังไม่ได้อะไรเพราะเงินสดในบัญชีก็มีน้อยมาก

เราสะดุดใจไปตั้งแต่หัวหน้าผู้รักษาคลังหลวง มานิมนต์เราให้ไปดูทองคำในห้อง เพราะวันนั้นเป็นวันเรา mobs ทองคำ ดอลลาร์ พอ mobs เสร็จเรียบร้อยแล้วหัวหน้าก็มานิมนต์เราเข้าไปดูทองคำในคลังหลวง เราก็สะดุดใจไปเลย มันมีส่วนเกี่ยวกันแน่ ๆ ละ เพราะต้นเหตุก็คือเราเอาทองคำ mobs คลังหลวง เมื่อเห็นนั้นแล้วจะเป็นอะไรต่อไป แน่ มันก็ต้องคิด หัวหน้ามานิมนต์เราไปดูทองคำในคลังหลวง ไปหัวหน้าก็บอกว่าในคลังหลวงนี้มีดูได้ ๒ ทาน สมเด็จพระเทพฯ หนึ่ง กับหลวงตาที่กำลังเข้าไปนี้ ได้เห็นทองคำในคลังหลวงนี้ ๒ คนเท่านั้น เราก็รู้สึกในทันทีทันใดนั้นแหละ ต้องมีส่วน ทางนั้นก็ต้องมีส่วนที่จะต้องได้อาศัยเรา เพราะอันนี้ต้นเหตุคือเรา mobs ทองคำวันนี้ แล้วให้เราไปดูทองคำ มันก็ต้องมาเกี่ยวโยงกัน มีมากมีน้อยเท่าไรมันก็เกี่ยวโยง

นี่ละเราถึงได้เข้าไปดู ดูละเอียดลอมากนะ ดูชอกแซก มันเป็นกองเป็นตับ ๆ เดินชอกแซกเข้าไปดูละเอียดลอม เรียบร้อยแล้วก็ไปคุยกันสองต่อสอง ไม่ให้ใครเข้าไปยุ่งด้วยเลย เราก็ก้ามถึงเรื่องทอง เพราะเราคิดว่าไว้อย่างไรทองเรานี่ต้องไปประกันตัวอยู่ในประเทศต่าง ๆ ซึ่งเป็นประเทศที่สำคัญเกี่ยวกับการซื้อขายติดหนี้ติดสินกันอะไร เราคิด ก้ามก็ตรงเป้งเลย นั่นเห็นไหมล่ะ เวลานี้ทองคำเราที่เอาไปไว้ในเมืองไหน ๆ เท่าไร ๆ เรารู้ว่า เมืองนั้นเท่านั้น ๆ นั่น ตามจุดที่เราคิดไว้เรียบร้อย เพราะจุดเหล่านี้มีแต่จุดการซื้อขายกัน ติดหนี้ติดสินกันเกี่ยวโยงกันอยู่ ต้องเอาทองคำเป็นตัวประกัน แล้วที่นี้เมืองไทยของเราละมีเท่าไร เฉพาะเมืองไทยของเราที่ป้องกันตัวรักษาตัวอยู่เวลานี้ อันนั้นที่มันเกี่ยวโยงกับต่างประเทศ ที่นี้เฉพาะในเมืองไทยของเราที่จะเป็นเครื่องป้องกันหรือรักษาตัว เวลานี้มีประมาณเท่าไร มีเท่านั้น นั่น

ในความรู้สึกเรายังน้อยมาก จิตใจวูบวิบเลยถ้าพูดภาษาโลกนะ รู้สึกว่าตัวประกัน เครื่องประกันชาติไทยของเราจะต้องอยู่เยอะ เพราะมันออกมาถึงได้ประกาศลั่นเลยจนกระทั่งถึงวันนี้ ช่วยกันหนุนเข้า ขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วหน้ากันนะ เราดูนี้ ดูหัวใจของชาติ บกพร่องขาดเขินอะไรจะดูที่จุดนั้น เป็นจุดหัวใจของชาติไทยเรา ที่นี้เวลามันบกพร่อง ก็เรียกว่าหัวใจของชาติไทยเราทั้งชาติบกพร่องด้วยกันหมด เมื่อบกพร่องด้วยกันแล้วเราทำยังไง ชาติไทยของเราถึงจะค่อยแน่นหนามั่นคงขึ้น ลมหายใจเต็มปอดหรือค่อนข้างปอดก็ยังมีดี สำคัญตรงนี้

ที่หลวงตาได้พูดสำหรับพยายามตะเกียกตะกาย บางคนก็อาจจะเห็นว่าเป็นความรำคาญใจ บอกแล้วบอกเล่า กวนแล้วกวนเล่า ทองคำบ้าง ดอลลาร์บ้าง อะไรกวนตลอดเวลา บางคนจะคิด คนที่ไม่คิดหน้าอ่านหลังอะไร คิดในแง่คิดแบบนี้ละ ถ้าคนคิดเพื่อชาติของตัวเองว่า เราค่าเดียวนี้ชาติครบหมด นี่ใหญ่ไหมล่ะ เพียงคนเดียวนี้ก็ว่าชาติขึ้นแล้วเต็มตัว ๆ ผู้นี้แลผู้จะคิดอ่านไตร่ตรองเพื่อชาติของตนด้วยความขวนขวายเต็มเม็ดเต็มหน่วยจะไม่รำคาญ มีหน้าซ้ำจะสนับสนุนผู้รบกวนหรือว่าขอ อย่างหลวงตานี้รบกวนเรื่อยขอมารเรื่อยตลอด ทั้ง ๆ ที่หลวงตาไม่ได้เอาอะไรสักแดงนะ เงินสตางค์หนึ่งก็ไม่เอา เหล่านี้เราไม่เอาทั้งนั้น เราพูดอย่างบริสุทธิ์ใจบรรดาที่นำพี่น้องทั้งหลายมาในเรื่องต่าง ๆ นี้ เราบริสุทธิ์ทุกอย่างเลย

เพราะเราทำด้วยความที่ถึงขนาดร้องโก้ง ฟังซินะ เมืองไทยของเรามันจะจมต่อหน้าต่อตาให้เห็นอยู่ที่นี่ ทำยังไง ๆ ขึ้นละซี มันร้องโก้ง ถามนั่นถามนี้ ใช้ลูกศิษย์เข้าไปสืบถามเรื่องภายในให้ได้ความละเอียดลอมมา จำนวนอะไร ๆ สมบัติที่สำคัญ ๆ มียังไง ติดหนี้ติดสินอะไรโล่มา ยิ่งกระเทือนหนักเข้า ๆ นี่ละเรื่องที่ได้โดดออกขึ้นเวทีก็เพราะเหตุนี้เอง แล้วทำไมจะไม่รบกวนพี่น้องทั้งหลายเมื่อเป็นอย่างนั้นแล้ว มันก็ต้องรบกวน

อยู่โดยดี ตั้งแต่บัดนั้นมาทางทำไม่ได้จัดจาง ขอดลอด ขอมาดลอด ๆ ระยะนี้ค่อยได้สูงขึ้น ๆ โดยลำดับ

จิตใจของเราห้วงขนาดนั้น ถึงร้องโก้ง ฟังซินะ เราเคยคิดที่ไหนเมื่อแต่ก่อน เรื่องชาติเป็นชาติ บ้านเมืองก็เป็นหน้าที่ของชาติบ้านเมือง ทางศาสนาก็เป็นเรื่องของศาสนา เราก็กปฏิบัติไป เกี่ยวข้องกับชาติบ้านเมือง ก็แนะนำสั่งสอนอุบายวิธีการที่จะให้เป็นไปเพื่อความแน่นหนามั่นคงไปเรื่อย ๆ แฝงกันไปกับชาติบ้านเมือง แต่ไม่ได้ตั้งหน้าตั้งตาเต็มเม็ดเต็มหน่วยดังที่ออกมาช่วยพี่น้องทั้งหลายคราวนี้ อันนี้ออกทีเดียว เรื่องสมบัติเงินทองข้าวของก็หาไล่ตีบ้านนั้น หาไล่ตีบ้านนี้ ทั่วประเทศไทย หลวงตาบัวไปเที่ยวตีบ้านตีเรือนหมดนั่นแหละ ตีเอาเงินเอาทอง ดอลลาร์มาเรื่อยจนกระทั่งปานนี้ ทำไม่ถึงไปเป็นอย่างนั้นได้ พิจารณาซิ

เราก็กไม่เคยสนใจกับสิ่งเหล่านี้ ได้มาเท่าไรเอาเข้านั้นหมดเราไม่เอาเลย ทำไม่จึงต้องไปหาตีนั่นตีนี้ตลอด ไปพิจารณาให้ตีทุกคนนะ ชาติไทยของเราคราวนี้ถ้าสิ่งเหล่านี้จะขึ้นได้ จะขึ้นได้ในเวลาพวกเราทั้งหลายกำลังช่วยชาติอยู่เวลานี้ ออกจากนี้แล้วจะลำบากนะ ดีไม่ดีจะไม่เป็นอย่างนี้อีกนะ ผู้ที่จะมานำนี้ไม่ว่าท่านว่าเราก็กต้องมองหน้ากันคนเรา มองดู เราเองก่อนที่จะออกเป็นผู้นำเราก็กมองเราเต็มเหนี่ยวของเราเหมือนกันก่อนที่จะออกมา ไม่ใช่ปั้งปั้งออก ความปั้งปั้งที่มันคึกคักในจิตใจกระเทือนเพราะบ้านเมืองจะล่มจมนี้มันแรง เราพิจารณานี้เราก็กเอาเต็มเหนี่ยวเหมือนกันก่อนที่จะออก นั้นอย่างนั้นนะถึงได้ออก

ดังพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้วว่า พิจารณาทั้งภายนอกภายใน พิจารณาออกไป ๆ จุดใดผู้ใด จุดไหน ๆ มองไป ๆ ออกไปโล่งแล้วปิดตันข้างหน้าเสีย ออกไปนี่โล่งแล้วปิดตรงนั้น ออกไปนี่โล่งแล้วปิดตรงนี้ อันนี้ปิดชอกนี้ชอกนั้น ปิดในลักษณะต่าง ๆ กัน หากเป็นเรื่องปิดไปไม่ได้นั่นเอง วกลงไปเวียนมา สุดท้ายก็เข้ามาหาเจ้าของ นี่เราพูดตามความจริง ไม่ได้กว้างแต่ทะเล คือว่าไม่รั้วไหลแตกซึมไปไหน นั่นละที่ว่ามันปิดตรงนั้นปิดตรงนี้ ความรั้วไหลแตกซึมเป็นอุปสรรคต่อการช่วยชาติ จะเอาชาติให้ล่มจมได้ด้วย ความรั้วไหลแตกซึมที่มันปิดตันไว้ตรงนั้น ปิดตันไว้แน่นนั้น มีแง่ต่าง ๆ ที่นี้เวลามาพิจารณาเจ้าของ ไม่ปิด ไม่กว้าง แต่ทะเลออก แสดงว่าไม่รั้วไหลไปไหน ความหมายก็ว่าอย่างนั้น

มันก็เป็นมาอย่างที่ว่าพี่น้องทั้งหลายเห็น มีมากมีน้อยก็เห็นทั่วหน้ากัน ไม่ไปไหน หละว้างนั่นเลย เข้านั้นหมด ถึงจะแคบก็ไปได้อย่างนี้แหละ ไปได้ ๆ เดียวนี้ทองคำเราก็กได้ถึง ๕ ตันของเล่นเมื่อไร ดอลลาร์จะไม่ต่ำกว่า ๘ แสนแหละ อย่างน้อยคราวนี้ต้อง ๘

แสน ๒ แสนแน่แล้ว อันนั้นได้ ๖ ล้าน ๕ แสนแล้ว คิดว่าจะได้ถึง ๘ แสนคราวนี้ะ ไปคราวนี้เข้าอีก

เวลาช่วยชาติอยู่นี้ก็ขอให้พี่น้องทั้งหลาย คิดให้ทั่วถึงทุกสิ่งทุกอย่างครอบคลุมประเทศไทย ครอบคลุมของเราทุกคน แล้วอุทิศสำหรับพยายามช่วยกัน ผู้ที่จะทำลายเราอย่าไปสนใจกับมัน ไอ้เรื่องคนทำชั่วมันจะทำแต่ชั่วนั้นแหละ คนทำดีให้ทำ แล้วเวลาอยู่ได้ อยู่ได้ด้วยความดีนะ ไม่อยู่ได้ด้วยความชั่ว ความชั่วพาให้พัง ความดีพาให้ฟื้น ให้เอาจุดนี้ให้ดี เราก็พยายามสุดเหวี่ยงแล้ว การเทศนาว่าการก็บอกแล้วว่า เทศน์เดี่ยวนี้ไม่เหมือนแต่ก่อน บอกชัดเจนแล้ว มันหลงหน้าหลงหลังแล้วนะ ต่อไปจะเทศน์ไม่ได้ ความจำ เรื่องธรรมกับใจไม่มีปัญหา แต่เครื่องมือคือความจำ ชั้น ๕ นี้เป็นเครื่องมือสำหรับธรรมเอาไปใช้ เทศน์ถ้าเสียงไม่มีก็เทศน์ไม่ได้ ความจำไม่ดี เทศน์แล้วขาดวรรคขาดตอน ต่อไปก็วกวน ถ้าวกวนก็เทศน์ไปไม่ได้ก็ต้องหยุด เนะมีแต่เครื่องมือทั้งนั้น

เทศน์ไปทุกวัน ๆ นี้หลงหน้าหลงหลังไปแล้วนะ อย่างเป็นทางการที่วัดโนนนิเวศน์รู้ชัดเจนนะ ต่อไปมันจะไปไม่ได้แล้วมั้ง วกวน หลงหน้าหลงหลัง ยิ่งหนักเข้าทุกวัน คือการเทศน์นี้ สังฆารออกเย็บ ๆ ออก ธรรมออก สังฆารออก ออกไป ๆ มีสัญญาตีแนบไว้ให้ก้าวเดินไปตามนี้ ไปตามแถวตามแนว พอสัญญาขาดบีบล้มเหลว นั้น ยิ่งงั้นนะ พอสัญญาความจำเรื่องราวเป็นผู้ตีแนบไปให้ก้าวเดินไปตามนี้ สังฆารเป็นผู้นำธรรมออกสัญญาเป็นผู้ตีแนบสองฟากทาง ไม่ให้แยกไปทางนู้นทางนี้ ให้เป็นไปเต็มเม็ดเต็มหน่วย ในเรื่องราวใดก็ให้เป็นไปตามนั้นเป็นลำดับลำดับ ให้สัญญาจับเอาไว้ พอสัญญาขาดบีบนี้ล้มไปแล้วนะ ล้มแล้วไม่ทราบว่าจะเทศน์อะไรมาจำไม่ได้ ตั้งใหม่ นั้น อย่างนี้ที่มันหลงมันลืม วกวน ตั้งใหม่ไปสักเดี่ยวขาดอีกแล้ว แล้วตั้งใหม่อีก มันก็เลยไม่ได้เรื่องต่อไปก็เทศน์ไม่ได้ เนะ ก็มีเท่านั้น

เพราะฉะนั้นจึงว่าได้พยายามเต็มเหนี่ยวนะกับพี่น้องทั้งหลาย เราพยายามเต็มเหนี่ยวแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างพยายามเต็มเหนี่ยว ในระยะนี้ก็เป็นเวลาที่ควรจะได้สมบัติทั้งหลายเข้าสู่หัวใจแห่งชาติไทยของเราคือคลังหลวง ก็ขอให้ได้นะ ขอให้พยายามทุกคน ๆ

สมบัติเงินทองของเรานะมีอยู่ทุกคน ๆ แต่มันไม่รับรองชาติให้แน่นอนหามาฉันคงได้ ให้จำข้อนี้ให้ดี สมบัตินั้นมีอยู่ทุกคนไม่ได้จน แม้แต่ตาสีตาสายอยู่ตามท้องนา เด็กอยู่กับพ่อกับแม่เขาก็ยังมีเงินติดตัวเขา จะไปโรงร่ำโรงเรียนไปเที่ยวที่ไหน พ่อแม่จะเอาเงินให้คนละกี่บาทก็สลึงก็แล้วแต่ ติดตัวไปทุกคนเด็ก จนกระทั่งถึงพ่อแม่ทรงความเป็นมหาเศรษฐีตั้งสง่าอยู่เหนือประเทศไทยเรานั้นแหละ แต่เวลาจะช่วยประเทศไทย

เงินเหล่านี้ช่วยไม่ได้นะ ก็เงินของพี่น้องทั้งหลายที่มีมากมีน้อยหนุกันเข้า นี้จะไปตั้งชาติไทยของเราให้มีความแน่นหนามั่นคง ให้คิดจุดนี้ให้มากนะ

อย่าคิดตั้งแต่เงินของเราอยู่ในกระเป๋า ๆ อย่างเดียว เราบอันท่าไรก็ตามเถอะนะ มันก็บอันท่าลม ๆ แล้ง ๆ ไปอย่างนั้นแหละ ถ้าชาติไทยไปไม่ได้แล้วอยู่ทั้งนั้น ไม่ว่าจะเศรษฐกิจด้วยกัน เพราะฉะนั้นเพื่อพุงกันให้มีความแน่นหนามั่นคง ตามมากตามน้อยของผู้รักชาติของตนเอง ต้องอุตสาหะพยายามด้วยกันทุกคน นี้จะออกไปมากไปน้อยจะไปหนุกันอยู่ที่คลังหลวง เวลานี้ก็เด่นที่คลังหลวง นอกจากนั้นเราเคยได้ยินใหม่ว่าทองคำมีเท่าไร ๆ ได้เท่าไร มันก็ติดคอดิดนิ้วของคนอยู่ทุกคนนั้นแหละ แต่ไม่เห็นแสดงออกมาเป็นตัวประกันได้ แต่อันนี้เข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้เท่านั้น นั่นประกันแล้วนะนั่น ดอลลาร์เท่านั้น เงินสดเท่านั้น ที่ออกไปเหล่านี้เป็นตัวประกันไปตลอดแล้วทองคำเท่านั้น ออกจากนี้ไปรวมแล้วเป็นตัวประกันขึ้นมาได้เลย

สมบัติอันนี้สำคัญมาก จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้แยกได้แยะพิจารณาแบ่งสันปันส่วนให้พอเหมาะพอดี ชาติอยู่ได้เราอยู่ได้ เรามีเงินในกระเป๋าด้วย มีเงินอยู่ในชาติด้วย เราก็ยังมีความอบอุ่นมากขึ้น ถ้ามีตั้งแต่เงินในกระเป๋าเงินในชาติไม่มี อย่าหวังจะจมได้ด้วยกันนั้นละ เศรษฐีนั้นละตัวจะจม ตัวที่ว่าเก่ง ๆ ว่ามั่งมีนั้นละตัวจะจม มันจะโอดไปไหนไปไม่ได้แหละ พูดอวดว่าโอดไปอยู่เมืองนั้นเมืองนี้ เมืองเขาสบาย ก็ไปอยู่เมืองเขาไม่ใช่เมืองเรา มีความหมายอะไร ไปยืมเงินเขามานี้ก็คอยที่จะใช้หนี้เขา ไม่งั้นเขาก็มาบีบเอา นั้น ถ้าเป็นเงินของเราแล้วไม่ต้องบีบ สมบัติของเราในชาติของเราไม่ต้องมีใครมาบีบ นั้น ต่างกันอย่างนี้นะ

จะพูดภาษาภาคอีสานให้ฟัง ปีนันสงครามโลกครั้งที่สอง เป็นท่านสิงห์ทองด้วย เป็นผู้ไปเจอเหตุการณ์เอง มาจากอุบลจะมาทางนครพนม ขึ้นรถยนต์มา รถยนต์สมัยนั้นใช้ถ่าน น้ำมันไม่มี ใช้ถ่านอัด ๆ มาอย่างนั้น วิ่งตามทางนี้อัด ๆ มาเพราะไม่มีน้ำมัน ใช้ถ่านเอาติดกับท้ายรถ พอมาถึง เขาเรียก ดงหมากอีหมากแอ มุกดาหารนี่ พอมาถึงนั้น อีตาคนหนึ่งแกชุดไร้ชุดสวนแกอยู่ข้าง ๆ ทาง แกไม่มีไฟสูบบุหรี่ พอตีแอมองเห็นรถมาแกก็กระโดดออกไปยืนอยู่กลางทางแล้วแกก็โบกมือ ขอเอาไฟสูบบุหรี่ เข้าใจใหม่ละ ทางรถเขาท่านสิงห์ทองก็นั่งอยู่ในรถ นั้นคนหนึ่งเขาโบกมือแล้ว อ้าว.ได้เท่าไรก็เอาเขาวางั้นเขาพูดกัน ได้ยาของหนึ่งก็เอา คือคาร์ลที่เขาจะขึ้นนี้ได้ค้ายาของหนึ่งก็เอาเอา. ๆ รับเสียเขาบอกกัน ทางนี้ก็เลยรับ

พอจอดรถ เอ้า.ขึ้นลง ๆ โอ้ย.พอบขึ้นดอก พ่อมาโบกมือขอต่ออกอกยาดอก เข้าใจใหม่กอกยา คือบุหรี่ พอบขึ้นดอก พ่อโบกมือขอต่ออกอกยา หมดคำเว้า ก็เลยเอาไฟลงไปให้แกต่ออกอกยา พอแกต่ออกอกยาเสร็จแล้วแกก็ลงไปชุดสวนอยู่หั้น ทางนี้ติด

เครื่องรถ ติดถังน้ำมันก็บดิด อื้อ. เฒ่าหานี้มีแต่เฒ่าหานี้ แต่หน้ายิ้มแย้มนะ จะให้เคียด
 บเคียด โอ๊ย. มันเป็นนำเฒ่าหานี้ ติดอันใดมันก็บดิด รถมันนะ มันอืด ๆ เวลามันดับ
 เครื่องแล้วติดบดิดละชิ เอะอะก็ โอ๊ย. เพราะเฒ่าหานี้ละ พอรถติดได้ก็ผ่านไป เฒ่าหานี้
 ว่าอีกละ เฒ่าก็ซุดสวนเฉย เหลี้ยวเบิ่งกอกยกยาควันถมตั้งเลย เฒ่าเอาอยู่หั้น จบแล้ว จบ
 เท่านั้น เรื่องขอต่อกอกยกยา โบกมือขอต่อกอกยกยาเขา นึกว่าจะขึ้นรถกับเขา เอ้า. ได้ทำได้
 ลิบก็เอา ได้บุหรืของหนึ่งก็เอา ไปโบกมือขอต่อกอกยกยา ขอต่อบุหรืสูบบุหรื หมดคำเว้า
 เลย

สมัยสงครามโลกครั้งที่สองมีแต่รถถ่านทั้งนั้น น้ำมันไม่มีใช้ถ่าน เขาใช้กันยังงี้ก็
 ไม่รู้ละ ไปช้า ๆ ไร่เราไม่เคยขึ้นกับเขา เห็นแต่เขาขึ้นไป วันหนึ่งจะมีรถประมาณสัก
 สองคันผ่านมาถนน มันไม่มีรถ ใช้ถ่านอืด ๆ อยู่แน่แหละ เราไม่เคยขึ้นรถอันนี้ แต่
 ก่อนรถไม่มี ไปไหนมาไหนเดินทางด้วยเท้าทั้งวัน ๆ อย่างไม่หาพ่อแม่ครูอาจารย์ที่
 หนองผือก็เหมือนกัน ออกจากนี้ก็ไปเที่ยวเข้าในป่า มีแต่เดินทั้งนั้น เข้าหนองผือไปคน
 เดียว ๆ นะ มีตั้งแต่เดินด้วยเท้า ๆ รถยนต์อย่าไปถามหามัน ในสมัยนั้นไม่มีรถยนต์ มี
 ก็มีย่างนี้ รถจากจังหวัดนี้ไปถึงจังหวัดนั้น อย่างมากก็มีรถแต่เพียงคันเดียวหรือสอง
 คัน ถ้าตอนเช้าใครไปทันก็ทันไม่ทันก็เท่านั้น หมด ต้องเดิน ทางก็แคบ ๆ ไม่ได้เหมือน
 ทุกวันนี้

เดี๋ยวนี้ไปไหนก็มีแต่รถแต่เรา พระกรรมฐานเลยกลายเป็นขุนนางไปหมด เลยไม่
 ได้เรื่องนะ นี่ละกิเลสเหยียบธรรมเหยียบอย่างนี้ นี่สนุกดูนะ ไม่เคยคุ่นกับมัน แะบออก
 มารู้ทันที ๆ ๆ นอกจากไม่พูดเฉย ๆ มีแต่เรื่องกิเลสเหยียบธรรม ๆ อยู่ตลอดเวลา
 ธรรมที่จะแทรกมามีการต่อต้านกันไม่ค่อยมีนะ นี่ละชาวพุทธเรานั้นเป็นยังงี้ เอาธรรม
 จับดูมันเห็นหมดนี้ว่าไง กิเลสมันก็เป็นบ้าของมันอยู่อย่างนั้นละ ธรรมจับดูมันเห็นหมด
 นี้ นั่นละพระพุทธเจ้าท้อพระทัยท่านสอนโลก สอนไปหาอะไร นั่นเป็นอย่างนั้น เอาละ
 จะให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท้อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com